

ЗДРАВКО ПОПОВ

КОЛЕЖКАТА

chitanka.info

Тя беше сама, на едното от бюрата.

Жизнерадостно пристъпих напред:

— Приятно ми е, Пешев.

Ръката ми остана увиснала, като да я бях подал из сфинкс.

Очевадно тя бе в някакъв свой унес и просто не бе ме забелязала.

Промених интонацията в диез и повторих:

— Приятно ми е, Пешев.

Ръката ми остана още по-смешно увиснала; изведнъж ми дойде на ум, че сега много приличам на семафор. Заедно с това цялата наполеонова гама на духа ми слезе с осем деления надолу. Неконтролирано започнах някакъв словоред, който болезнено залякатуши из стаята:

— Знаете ли, аз съм новият ви колега, който... Когато би трябвало да въведете в някои капризи на работата тук...

Изящният ѝ показалец опираше някак балетно о едната буза, с много елегантна перпендикулярност. Зелените ѝ очи сякаш бяха намерили точката, където се кръстосват всички нереалности.

Този хипноз траеше четвърт час вече. Надали е имало друг четвърт час, когато дадено същество и предмет са стояли в пространството така глуповато както аз при тази обстановка.

Изведнъж очите на този демон рязко смениха ъгъла си и се заковаха върху възела на вратовръзката. Това веднага оказа своето въздействие, по най-кошмарен начин — почувствувах, че тъкмо същият възел започва ужасно да ме стяга.

— Кой бяхте вие? — чух един особен, стерилизиран глас.

— Аз съм новият ви колега!

— „Колега“ може — отиде в още по-абсурдна точка погледът ѝ. — Това „нов“ обаче е литература. Съдено дори само по прическата ви, вече сте празнували четиридесетия си рожден ден — нали?

Професорът-икономист от портрета на отсрещната стена видимо мръдна с единия си мустак нагоре, след което ми се изплези с недвусмислена предизвикателност. Почувствувах непреодолима тъпота. „Прическата“ бе жесток намек за моята плешивост.

— Вижте какво — изтръгна се от мен, — вие сте едно чудовище!

— А вие: ми-жи-тур-ка. Собствено, тук все такива пращат.

Тъпотата ми се самоумножи по 17.

Коя бе тя? Спиритуален октопод, чиито ужасни флуидни пипала парализираха до чисто мистичното усещане за неприсъствие! Трябваше ми мачтата на Одисей, за да преодолее магнита на това коварно вълшебство. Секунда по-скоро трябваше да оставя тази злокобна стая. На приятелите си щях да кажа, че се е случило още първия ден да се сбия с новия си началник.

Потърсих дръжката на вратата зад гърба си, но се оказа, че самата врата е поне на три метра от мен. Вместо това, тя се отвори самичка. В същата частичка време прималях от остра, вече чисто физическа болка по кокалчето на крака си.

— Началникът! — изсъска съвсем променен гласът на чудовището.

В стаята влезе едно от джуджетата на Снежанка, само че без шапка, откъдето се виждаше, че е плешиво като мен.

— Ха! — каза то. — Пешев, нали?

— Пешев — настъпих погледа си аз.

— Добре, добре, Пешев. Аз също съм Пешев... Ха! Вие запознахте ли се с Обойска?

— Новият колега? — скочи от мястото си невероятната колежка и се втурна по такъв начин към мен, че без друго би се и покатерила върху ми, ако навреме не бях ѝ послужил като буфер. Зелените ѝ очи ме прегръщаха с хубава, топла приветливост.

— Особено ми е приятно! — сияеше тя. — Истински се радвам... Кога завършихте?

Видях отсрещната стена разлюляна като през аквариум.

— Навярно наскоро сте завършили? — повтори колежката.

— Струва ми се, това личи дори само по прическата ми...

— Е, глупости... Не бих вярвала, че имате тридесет години. А колкото до това... То само ви придава повече интелигентност!

— Как вървят отчетите, Обойска? — смръщи вежди при промяна на адреса джуджето.

— Смятаме утре до обяд всичко да бъде готово, другарю Пешев! — раздвижи се до последната си фибра демонът, който сега удивително много внушаваше нещо херувимско. Или, ако нечия представа може да побере херувим с нервни симптоми, това ще бъде точното.

— Трудностите са чисто технически, другарю Пешев! Снощи заради онези от планова служба трябваше да чакам за машината до пет часа и да оставам час и четвърт след работно време...

— Ще оставаш, Обойска, ще оставаш! Всички ще оставаме — заклати глава джуджето. — Ха! Я елате за малко вие, Пешев.

— ... а и един кламер вече не може да се намери... — съпроводи ни гласът на колежката по коридора.

— Слушай какво, Пешев — зашепна веднага новият ми шеф. — Заради тази патка те повиках, Обойска.

Ти не си женен, нали?

— Не още...

— Добре, добре, Пешев. И аз не още. Ха! Та да внимаваш с нея! Тя по цял ден ще те бомбардира с оригиналности, но на теб това хич впечатление да не ти прави. Лекарите я изкарват нормална, разбира се, но ако питаш мен — направо си е смахната... Нали?

— Да — отговорих машинално.

— Дааа... Не се е омъжила, когато и е било времето. На всичко отгоре, до ден днешен не се е решила, на онова... За нея то е още „тайнство“, тъй да се каже. Та от това не е в ред... Нали?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.